

JSEM

Jsem, co mělo stropy. Dvě protilehlé zdi, nyní jen dvě, neboť do boků bodají světelná kopí,

například matce pomáhám na židli, pokaždé se o mě opře zlatá, kulatá, malá, sotva se dotýká podlahy, a tak to má, že kdybych pohasl, udělá mi hvězdu.

Celý život obětovala pro druhé, její vesmír je prostý, ryzí, zpodobněn suknici, pod níž čas jak lapené zvíře točí se v kole a až hryzne, metafora zmizí.

Spolu s ní i maminčiny stopy. Jsem dvě protilehlé zdi, jen dvě, neboť do boků stále bodají světelná kopí,

další ženou budiž žena, na kterou bych se nerad zbortil, má husté černé dlouhé vlasy, jež bývá lehčí zbavit vši než prachu nemůžné sebelítosti,

a co ještě bych... jistěže je možné uspořádat se v sutinách tak, aby hosté nabyli dojmu útulného pokoje, než ale Potěmkina, to raději udupaná hlína

a dvě protilehlé zdi, kdy do boků bodají světelná kopí, která mě nutí složit se naznak v pozici novorozence

a z povolených pěstí vypouštět veškerá svá slunce omláčená o limity střední Evropy.